

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 4/2022

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „informační zákon“ anebo „SvInf“), rozhodl o žádosti žadatelů J. J., nar. XY, trvale bytem XY, s adresou datové schránky XY, a H. J., nar. XY, trvale bytem XY (dále jen „žadatelé“), zastoupené J. J., ze dne 6. 1. 2022, v řízení sp. zn. Zin 4/2022 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se projednávaná žádost v části „Zda obdržel Nejvyšší soud ČR doplnění k dovolání dovolatele“ (tj. bod 4 žádosti) **odmítá**.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění (očíslování žádosti na body 1 – 4 provedeno povinným subjektem pro větší přehlednost podání):

„Žadatelé o poskytnutí informace (dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím) se obrací k Nejvyššímu soudu ČR, následující žádostí:

1) Kdy obdržel Nejvyšší soud ČR prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci dovolání dovolatelky H. J., narozená XY, zastoupené v řízení JUDr. Marií Nedvědovou, advokátkou se sídlem Jižní 1820, Česká Lípa, dovolání ze dne 22. 11. 2021 ve věci Dovolání proti Rozsudku Vrchního soudu v Praze jako soud odvolacího spisové značky 76 ICm XY VSPH XY 103 VSPH XY (KSLB 76 INS XY), proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 19. února 2020, č. j. 76 ICm XY, a proti usnesení tohoto soudu ze dne 15. května 2020, č. j. 76 ICm XY.

2) Kdy obdržel Nejvyšší soud ČR prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci doplnění dovolání dovolatelky H. J., narozená XY, zastoupené v řízení JUDr. Marií Nedvědovou, advokátkou se sídlem Jižní 1820, Česká Lípa, doplnění dovolání ze dne 29. 11. 2021 proti Rozsudku Vrchního soudu v Praze jako soud odvolacího spisové značky 76 ICm XY VSPH XY 103 VSPH XY (KSLB 76 INS XY), proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 19. února 2020, č. j. 76 ICm XY, a proti usnesení tohoto soudu ze dne 15. května 2020, č. j. 76 ICm XY.

3) Kdy obdržel Nejvyšší soud ČR prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci dovolání dovolatele J. J., narozený dne XY bytem XY, zastoupen v řízení JUDr. Marií Nedvědovou, advokátkou se sídlem Jižní 1820, Česká Lípa, dovolání ze dne 06. 12. 2021 ve věci Dovolání proti proti USNESENÍ Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího KSLB 76 INS XY 3 VSPH XY ze dne 2. listopadu 2021.

4) Zda obdržel Nejvyšší soud ČR doplnění k dovolání dovolatele J. J., narozený dne XY bytem XY, zastoupen v řízení JUDr. Marií Nedvědovou, advokátkou se sídlem Jižní 1820, Česká Lípa, dovolání ze dne 06. 12. 2021 ve věci Dovolání proti proti USNESENÍ Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího KSLB 76 INS XY 3 VSPH XY ze dne 29. 12. 2021, doplněním ve věci proti Rozsudku Vrchního soudu v Praze jako soud odvolacího spisové značky 76 ICm XY VSPH XY 103 VSPH XY (KSLB 76 INS XY), proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 19. února 2020, č. j. 76 ICm XY, a proti usnesení tohoto soudu ze dne 15. května 2020, č. j. 76 ICm XY“

Přílohou projednávané žádosti byly povinnému subjektu zaslány následující dokumenty: „**DOPLNĚNÍM DOVOLÁNÍ** podané dne 23. 11. 2021 ze dne 22. 11. 2021“, „**Dovolání proti Rozsudku Vrchního soudu v Praze jako soud odvolacího spisové značky 76 ICm XY VSPH XY 103 VSPH XY (KSLB 76 INS XY), proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 19. února 2020, č. j. 76 ICm XY, a proti usnesení tohoto soudu ze dne 15. května 2020, č. j. 76 ICm XY**“, „**Dovolání proti USNESENÍ Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího KSLB 76 INS XY 3 VSPH XY ze dne 2. listopadu 2021**“, „**Předžalobní výzva dle § 142a OSŘ ke splnění povinnosti - Poškozený jednáním neznámé osoby zaměstnance Ústavu pro studium totalitních režimů**“ a plná moc ze dne 21. 11. 2016.

K výroku rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „*neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Čl. 4 odst. 4 Listiny uvádí následující: „*Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“

Čl. 17 odst. 4 pak zní následovně: „*Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*“

Čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) deklaruje možnosti omezení svobody projevu (tedy v důsledku i práva na informace) následovně (podtržení doplněno): „*Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.*“

Předmětem projednávané žádosti je mj. požadavek na poskytnutí informace, zda Nejvyšší soud obdržel konkrétní podklady k rozhodování, resp. specifické vyjádření účastníka řízení („*doplnění dovolání*“). Je nutné si v této souvislosti uvědomit, že se jedná o detailní informace ze soudního řízení, zda daný soud obdržel např. konkrétní vyjádření atp. V tomto případě by se přitom po povinném subjektu požadovalo provedení specifické kontroly, zda se v případě posuzovaného podání, které bylo zasláno přílohou k žádosti, shoduje s dokumentem zaslaným k dovolacímu řízení. Jednalo by se o v rovině informačního zákona o nepřípustný úkon – posuzování shodnosti těchto dokumentů a následné vydání určitého „ověření“. Povinný subjekt uzavírá, že tedy jde o zcela rozdílnou skutečnost, než v případě obecného dotazu, zda bylo zahájeno konkrétní řízení, čemuž z povahy věci muselo předcházet podání příslušného návrhu (např. dovolání). Projednávanou žádostí se tak žadatel domáhá poskytnutí informací, které jednoznačně spadají do rozhodovací činnosti soudu, respektive se jedná o žádost požadující provedení nepřípustné kontroly zasláního dokumentu a dokumentu, který by podle žadatele měl být součástí podkladů v konkrétním řízení.

Pro úplnost povinný subjekt již na tomto místě dodává, že v případě, v němž by Nejvyššímu soudu už byla předložena další konkrétní věc, ke které směřuje projednávaná žádost („*dovolání dovolatelky H. J.*“), tak by rovněž žádost o sdělení, zda v uvedené věci Nejvyšší soud obdržel i „*doplnění dovolání*“, byla odmítnuta. Jelikož však daná věc nebyla Nejvyššímu soudu dosud předložena (viz dále část „poskytnutí informací“), popsaná situace (kolize práva na informace s povinností povinného subjektu k ochraně rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu) nenastala a není důvodu k odmítnutí projednávané žádosti i v této části.

Požadavek části projednávané žádosti tedy směřuje k poskytnutí informace, kterou s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud neposkytuje. Na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že žadatel je jedním z účastníků daného soudního řízení, tato skutečnost žadatele v rovině informačního zákona nijak nepřivileguje (podrobně viz dále).

Povinný subjekt se přitom nebrání poskytování informací o **výsledcích** rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou (projevuje se ve formě bezvýhradného zveřejňování pseudonymizovaných textů soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího soudu), avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla. Rozhodovací činnost soudů je tak chráněna jako celek, pouze s jedinou zákonnou výjimkou – možností (resp. povinností) poskytovat texty soudních rozhodnutí. Je nepochybné, že pod rozsah pojmu „rozhodovací činnost soudů“ spadá jak samotný proces rozhodování, tak i podklady, z nichž se při rozhodování vychází.

Informační zákon navíc podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „Povinný subjekt **může omezit poskytnutí informace, pokud**“, se v ustanovení § 11 odst. 4 informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „Povinné subjekty dále **neposkytnou** informace o...“.

Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů. Povinný subjekt v souladu s judikaturou připouští prolomení uvedeného pravidla pouze při naprosto mimořádných případech, v nichž by byl prokázán naléhavý veřejný zájem na poskytnutí jinak chráněných informací, který by v konkrétní situaci převážil nad zákonnou výjimkou z poskytování informací (viz test proporcionality níže).

Povinný subjekt se odkazuje nejen na samotné striktní znění zákona, ale též na nálezy Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, které dne 30. března 2010 rozhodlo o změně původního znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ze kterého vypustilo (zrušilo) původně začleněné slovo „pravomocných“. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z předchozího průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů jako takové.**

K neposkytování informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt také na následující citaci z rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.** Legitimní omezení práva na informace stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. /.../*

18. Výjimky, na jejichž základě povinné subjekty neposkytnou požadované informace vůbec nebo jejich poskytnutí mohou omezit, obsahuje zejména § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. /.../

*24. /.../ Je naprosto běžné, že soudy neposkytují v režimu práva na informace obsah návrhů na zahájení řízení před rozhodnutím o nich, a i později se lze s obsahem takových podání seznámit spíše formou rozhodnutí, v němž je obsah návrhu rekapitulován. Uvedené zcela jednoznačně mluví na to, aby nemohlo dojít k ovlivňování soudců, vyvíjení tlaku na ně, jak mají v dané věci rozhodnout. **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí.** Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, **postačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.***

*25. /.../ **Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. /.../ Jak totiž již bylo uvedeno, **tvrzená snaha o kontrolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak.**“

V případě projednávané žádosti je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn povinným subjektem): „/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze **v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti.** Tak tomu v daném případě bylo.

Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.

/.../ **z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí.** Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projednávající a rozhodující danou věc.“

Na základě výše uvedeného se tak jeví, že informační zákon kategoricky zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací o rozhodovací činnosti soudů – s výjimkou „rozsudků“. Aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, pokud nebude v daném případě shledán závažný důvod (veřejný zájem) pro poskytnutí požadovaných informací (a contrario bod 34 rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019- 60). Povinný subjekt tak v souladu s respektem k minimálnímu omezení základních lidských práv a na základě aktuální judikatury přistoupil k vážení v kolizi stojících základních práv (veřejných zájmů, viz dále).

Jak ostatně uvádí náleží Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (důraz doplněn): „135. **Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.**“ Na základě provedení **testu proporcionality** dospěl povinný subjekt k následujícím závěrům: Test vhodnosti jako první krok testu proporcionality byl splněn, jelikož zvolený nástroj (částečné odmítnutí projednávané žádosti) dosahuje sledovaného cíle (ochrany vymezené skupiny informací). Test potřebnosti jako druhý krok testu proporcionality je rovněž splněn – povinný subjekt nemá k dispozici žádný mírnější nástroj, který by žadatelovo právo omezoval v menší míře a současně který by sledovaného cíle dosahoval v potřebné kvalitě. Test přiměřenosti jako třetí krok testu proporcionality, tedy vážení v kolizi stojících zájmů, rovněž svědčí ve prospěch závěru o neposkytnutí zákonem chráněných informací.

V případě projednávané žádosti je na jedné straně jako veřejný zájem svědčící pro neposkytnutí požadované informace ochrana autority a nestrannosti soudní moci, dále pak ochrana vybrané skupiny informací, tedy zájem na neprolomení striktního omezení, které limituje poskytování informací z rozhodovací činnosti soudů. Na druhé straně je chráněnou hodnotou žadatelovo základní právo na informace.

Povinný subjekt je toho názoru, že projednávanou žádostí žadatelé sleduje toliko vlastní soukromý zájem, jehož cílem může být kontrola rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu toliko ve věci spadající výlučně do jejich sféry zájmů. Ze strany žadatelů nedošlo k naplnění silného veřejného zájmu, na jehož základě by se Nejvyšší soud mohl zabývat otázkou, zda v daném případě není odůvodněno prolomení dosavadní rozhodovací praxe i kategorického ustanovení informačního zákona. Ostatně žadatelé ani žádný důvod pro osvědčení veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací netvrdili (ani to nebyla jejich povinnost, povinný subjekt jim tuto skutečnost nijak neklade k tíži).

Povinný subjekt v případě projednávané žádosti neshledává žádný silný veřejný zájem (důvod) k prolomení citovaného ustanovení informačního zákona a zavedené praxe Nejvyššího soudu. Povinný subjekt upozorňuje, že právo na informace je ústavně zakotveno v článku 17 Listiny základních práv a svobod jako politické právo, které slouží mj. k veřejné kontrole soudní moci.

Povinný subjekt je tak toho názoru, že omezení základního práva na informace je plně důvodné i z hlediska naplnění ústavních kautel vyjádřených v čl. 4 odst. 4 Listiny a č. 17 odst. 4 Listiny, tedy je k omezení poskytnutí informace přistoupeno z legitimních důvodů, pro něž bylo omezení zákonodárcem stanoveno. Povinný subjekt je dále toho názoru, že dostal požadavkům na zvážení v kolizi stojících práv a postupoval ústavně konformním způsobem.

Závěrem povinný subjekt podpůrně uvádí následující:

Povinný subjekt, jak je dennodenně zřejmé z jeho praxe, se nebrání poskytování informací o **výsledcích** rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, stejně jako neposkytuje jednotlivé podklady rozhodovací činnosti soudu.

Dále je vhodné upozornit na skutečnost, že Nejvyšší soud již od roku 2002 zcela bezvýjimečně zveřejňuje všechna rozhodnutí ze soudní agendy na svém webu www.nsoud.cz. Široké veřejnosti, médiím i odborné právnické komunitě je tak zprostředkován bezprostřední pohled na výsledky práce soudců Nejvyššího soudu. Všechna rozhodnutí je možno podrobovat (nejen) odborné kritice. Povinný subjekt je toho názoru, že tato skutečnost (bezvýhradné zveřejňování výsledků rozhodovací činnosti) dále oslabuje zájem veřejnosti na poskytnutí jiných informací o rozhodovací činnosti, které nejsou zahrnuty v textu rozhodnutí, tedy i včetně dokumentů, které slouží jako podklady rozhodovací činnosti.

Nejvyšší soud je připraven v souvislosti se zveřejňováním všech svých meritorních rozhodnutí na případnou kritiku a zcela bez omezení tak (po splnění obvyklých technických, popř. administrativních podmínek) umožňuje široké veřejnosti kontrolu práce jednotlivých soudních senátů. Povinný subjekt se pouze brání možné kritice na základě v zásadě neveřejných informací, což by mohlo vést k ohrožení autority a nestrannosti soudní moci. Nejvyšší soud nemůže jakkoli ovlivnit další manipulaci s poskytnutými informacemi ze strany jednotlivých žadatelů, nemůže tak ani zabránit případným dezinterpretacím či účelnému zneužití poskytnutých informací. Popsanému nejen, že nejde předejít, ale i velmi těžko je možné tyto zásahy vyvracet a uvádět na pravou míru.

Uvážení určitého širšího kontextu pro posuzování žádostí o informace bylo podle názoru povinného subjektu aprobováno rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 56/2019 – 73 (viz bod 13 citovaného rozhodnutí). Případně viz dále i následující citace z posledně uvedeného rozhodnutí (bod 21): „*Rozpitávání těchto skutečností nemůže nikterak přispět k veřejné kontrole soudní moci a přístup k těmto informacím je naopak při nesprávné prezentaci získaných znalostí snadno zneužitelný k tomu, aby důvěru v soudy narušil.*“ Krajský soud tak vzal při svém rozhodování v potaz i velmi omezené možnosti soudce či soudu reagovat na případnou kritiku vycházející z těchto (v zásadě neveřejných) informací, které mohou ohrozit autoritu a nestrannost soudní moci.

V případě části projednávané žádosti tak jednoznačně jde o nepřípustnou žádost o poskytnutí informací z konkrétního soudního řízení, jedná se tedy o informace z rozhodovací činnosti soudu, které se neposkytují.

Pro úplnost je potřeba blíže rozvést také skutečnost, že žadatel je přímo účastníkem dovolacího řízení sp. zn. 29 NSČR 93/2021. Žadatel tak má na základě zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), k požadovaným informacím přímý (neomezený) přístup prostřednictvím § 44 o.s.ř., který upravuje právo nahlížení do soudních spisů jak účastníkům řízení, tak i osobám, které pro nahlížení prokáží právní zájem.

§ 44 o.s.ř. uvádí následující:

- (1) *Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do soudního spisu, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si z něho výpisy a opisy.*
- (2) *Každému, kdo na tom má právní zájem nebo kdo pro to má vážné důvody, předseda senátu na žádost povolí, aby nahlédl do spisu a aby si z něho učinil výpisy nebo opisy, ledaže jde o spis, o němž právní předpisy stanoví, že jeho obsah musí zůstat utajen.*
- (3) *Při povolování nahlížet do spisů je nutno učinit takové opatření, aby byla zachována tajnost utajovaných informací chráněných zvláštním zákonem.*
- (4) *Odstavce 1 až 3 se použijí obdobně pro přehrávání záznamů, poskytování jejich kopií nebo pro jiné způsoby zachycení obsahu listiny.*

V souladu se závěry soudní judikatury (viz bod 28 rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017) povinný subjekt zvláště upozorňuje, že pokud byla žadatelovou motivací snaha o kontrolu průběhu dovolacího řízení či kontrola obsahu soudního spisu, může mu ke splnění tohoto cíle adekvátně posloužit institut nahlížení do spisu, k jehož uplatnění mu nestojí v cestě žádné překážky.

Pro úplnost povinný subjekt dodává, že si je plně vědom aktuální judikatury správních soudů, které v případě žádostí o informace ze správních spisů rozlišují mezi žádostmi o konkrétní dokumenty a žádostmi o (kompletní) kopie daných správních spisů. V tomto ohledu je nutné si uvědomit, že informační zákon neobsahuje kategorický zákaz poskytování informací ze správních řízení (správních spisů). Jedná se o zásadní rozdíl od žádostí o informace ze soudních spisů (či obecně ze soudního řízení jako takového), jejichž kategorickou nepřístupnost naopak informační zákon zcela kategoricky stanovuje.

Na základě výše uvedeného je tak lhostejno, zda se žadatel domáhá „jen“ konkrétní informace (konkrétního dokumentu) ze soudního řízení (soudního spisu), případně zda se domáhá ověření skutečnosti, jestli je součástí spisového materiálu konkrétní dokument, jelikož tato skutečnost není ukazatelem pro posouzení přípustnosti posuzované žádosti. Jediným kritériem v popsané situaci je skutečnost, zda je danou žádostí plněn (sledován) naléhavý veřejný zájem, či je sledován toliko „individuální“ zájem konkrétního žadatele, který nedosahuje intenzity ospravedlňující prolomení zcela kategorického ustanovení informačního zákona (viz test proporcionality).

Na vysvětlenou povinný subjekt dodává, že podle jeho úsudku je třeba ke každému žadateli v režimu informačního zákona přistupovat shodně. To, že je žadatel účastníkem soudního řízení u Nejvyššího soudu, by jej nemělo zvýhodnit ani znevýhodnit při projednávání žádosti o informaci. Sám žadatel si zvolil způsob, jakým o informaci požádá, přičemž zvolil způsob, který k tomu vzhledem k výše uvedenému není vhodný, respektive mu nezaručuje úspěšné dosažení jeho cíle.

Na základě informačního zákona není možné legitimně rozlišovat postavení osoby, která žádost podala. Povinný subjekt tak nemůže přihlížet k osobě žadatele, zda se jedná o účastníka (stranu) daného řízení, či nikoli. Zastávaný přístup (rozhodovací praxe povinného subjektu) tak chrání i samotné účastníky (strany) řízení před tím, aby se s „jejich“ soudním řízením detailně seznamovaly třetí osoby (s výjimkou pseudonymizovaných soudních rozhodnutí).

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni, do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývající části projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací odmítnuto předkládaným rozhodnutím, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou následujícího sdělení a přílohy.

K dotazu č. 3 povinný subjekt sděluje, že řízení u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 29 NSČR 93/2021, bylo zahájeno dne 14. 12. 2021. Dovolání bylo podáno proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. listopadu 2021, č. j. KSLB 76 INS XY, 3 VSPH XY. Povinný subjekt ovšem nijak nepřezkoumával, zda se v případě podaného dovolání jedná o totožný dokument, jaké obdržel povinný subjekt v příloze k projednávané žádosti. I v tomto případě by se jednalo podle informačního zákona o nepřípustnou žádost na provedení kontroly informací spadajících do rozhodovací činnosti.

Povinný subjekt nicméně dospěl k závěru, že je možné projednávanou žádost v této části plně vyřídit kladným sdělením (poskytnutím informací), jelikož otázku „*kdy obdržel Nejvyšší soud dovolání*“ lze přijatelně vyložit jako dotaz na skutečnost, kdy bylo u Nejvyššího soudu zahájeno řízení (na základě patřičného podnětu).

Pro úplnost povinný subjekt dodává, že přehled o vývoji řízení lze uspokojivě zjistit i z veřejně dostupného insolvenčního rejstříku, viz dokument „1137. 15. 12. 2021 14:13NS – *Převzetí věci Nejvyšším soudem*“, který je dostupný elektronicky u daného řízení.

K dotazům 1) a 2) povinný subjekt sděluje, že u Nejvyššího soudu dosud neeviduje takto specifikované dovolací řízení, proto poskytuje toliko tzv. negativní informaci. Opět platí, že v případě, pokud by již bylo dovolací řízení zahájeno, odmítl by poskytovat informace, zda Nejvyšší soud v daném řízení obdržel další dokumenty či vyjádření. Jelikož popsaná situace v případě projednávané žádosti nenastala, nedošlo ke kolizi s kategorickým omezením práva na informace, obsaženém v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, tudíž bylo možné projednávanou žádost vyřídit poskytnutím informací bez nutnosti žádost dále částečně odmítat.

Rovněž i v tomto případě platí, že stav konkrétního řízení lze sledovat v rámci insolvenčního rejstříku.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni.

V Brně dne 20. 1. 2022

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona